

Arrest

nr. 284 946 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. PAPISMADOVE
Van Eycklei 20
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. PAPISMADOVE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 1 april 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische grootmoeder.

Op 29 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.04.2022 werd ingediend door:

*Naam: E. - Voornaam: D. - Nationaliteit: Israël - Geboortedatum: X - Geboorteplaats: Antwerpen
Identificatienummer in het Rijksregister: (...) - Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn grootmoeder, A. D. (RR: ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. '

Aangaande de inkomsten van de referentiepersoon worden geen documenten voorgelegd. Er werden enkel documenten voorgelegd aangaande de inkomsten van haar echtgenoot. Met uitzondering van het aanslagbiljet personenbelasting aangaande de inkomsten van 2019, aanslagjaar 2020, deze spreekt op de referent en haar echtgenoot. Echter, hier blijken ook geen bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon. In hoeverre de referentiepersoon heden tewerkgesteld is of beroep zou kunnen doen op een werkloosheidsuitkering of een andere uitkering blijkt niet uit het dossier. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit bepalen. DVZ kan niet bepalen in welke mate een referentiepersoon aan de voorwaarden voldoet om werkloosheidsuitkering te kunnen krijgen, noch ter waarde van welk bedrag. Indien de referentiepersoon actueel geniet van een werkloosheidsuitkering, kan deze vorm van inkomsten enkel weerhouden worden indien zij bewijzen aanbrengt waaruit blijkt dat zij redelijke inspanningen doet om een job te vinden.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de "motiveringsplicht", van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en "van de wet en internationale verdragen".

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van de motiveringsplicht en schending van de wet en internationale verdragen

Een beslissing van een administratieve overheid moet in rechte en in feite gemotiveerd zijn.

De motivering moet steun vinden in het dossier en gebaseerd zijn op alle elementen van het dossier en deze motivering moet eveneens redelijk zijn.

De bestreden beslissingen werden NIET CORRECT gemotiveerd en zijn niet gebaseerd op alle elementen van het dossier.

De motivering van de bestreden beslissingen is niet correct, niet redelijk en in strijd met de wettelijke bepalingen ter zake.

Stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische onderdaan

In tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt zijn er in het dossier van verzoeker wel voldoende bewijzen voorhanden waaruit blijkt dat zijn grootmoeder beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken komt tekort in zijn motivatie waar zij stelt dat er geen documenten worden voorgelegd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon omdat er enkel documenten werden voorgelegd omtrent de inkomsten van haar echtgenoot.

Het feit dat de inkomsten worden gegenereerd door de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon, de genaamde D. A., sluit niet uit dat de Belgische referentiepersoon kan beschikken over deze gegenereerde bestaansmiddelen.

Dit geldt des te meer nu blijkt dat de Belgische referentiepersoon decennialang gehuwd is met D. onder het gemeen huwelijksstelsel, dat zij samen een gezamenlijke rekening hebben, dat de Belgische referentiepersoon D. een bankkaart beschikt met rechtstreekse en ongelimiteerde toegang tot de rekening waarop de stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten van haar echtgenoot D. worden gestort en dat het D. altijd kon beschikken over al hetgeen in deze rekening werd gestort.

Door hier geen rekening mee te houden baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich op een te enge en verkeerde lezing van de Belgische Verblijfswet. (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014). Volgens de Belgische Verblijfswet moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt.

Ook de voorbereidende werken bij de Belgische Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet zomaar voorwaarden toepassen die niet door de wet worden voorgeschreven.

Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner.

Er bestaat geen redelijk argument om dit tegen te spreken. Het verlies van toereikende bestaansmiddelen blijft namelijk steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

Zie hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006). Er is dan ook geen enkele reden om te stellen dat het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn partner.

Conform artikel 221 van het Oud Burgerlijk Wetboek is elke echtgenoot namelijk verplicht naar vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Als een van de echtgenoten die verplichting niet nakomt, kan de andere echtgenoot zich door de familierechtbank laten machtigen om de inkomsten van de eerste echtgenoot te ontvangen.

Artikel 20 VWEU verzet zich ook tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers, waaronder Belgen het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen.

Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Belg en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Belg als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU moet ook gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelen vereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met zijn partner te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover zij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken, hetgeen in casu ook wordt gedaan met het bewijs dat D. met zijn bankkaart onvoorwaardelijke en volle toegang heeft tot de bankrekening waar de inkomsten van D. worden gestort.

Een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, staat het door de wetgever beoogde doel zeker niet in de weg. Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter van de Belgische Vreemdelingenwet beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. De Belgische referentiepersoon kan net als gevolg hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid van de Belgische Verblijfswet, leidt ertoe dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, is de Dienst Vreemdelingenzaken, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid van de Belgische Vreemdelingenwet, wettelijk verplicht een behoefteanalyse te verrichten.

Hierbij dient "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" uitgemaakt te worden "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse. Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven,..." te beschouwen.

Door in haar beslissing te stellen dat een behoefteanalyse in het dossier van verzoeker overbodig zou zijn, begaat de Dienst Vreemdelingenzaken een inbreuk op artikel 42 §1, tweede lid van de Belgische Vreemdelingenwet. De informatie die bij de ingediende aanvraag werd verleend omtrent de inkomsten

van de partner van de Belgische referentiepersoon is meer dan voldoende om desgevallend dergelijke behoefteanalyse te verrichten.

In een arrest van 30 oktober 2020 (RvV 30 oktober 2020, nr. 243.504) besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State (nr. 243.676 van 12 februari 2019 en nr. 245.601 van 1 oktober 2019) en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011, dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders.

Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinsherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie. In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het Hof van Justitie duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (zie HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/ Belgische staat). Aangezien het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat ook artikel 40ter Verblijfswet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie in arrest nr. C-302/18.

In dat arrest nr. C-302/18 oordeelde het Hof van Justitie dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezeten derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X t. Belgische staat). Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. In hetzelfde arrest spreekt het Hof van Justitie zich ook uit over de bestaansmiddelenvereiste in de Gezinsherenigingsrichtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders (= art. 10 en 10bis Verblijfswet). Volgens het Hof van Justitie is de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid zijn (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde (voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is).

De herkomst van de bestaansmiddelen is dus géén beslissend criterium. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaalt dit standpunt in een arrest van 15 februari 2021 en stelt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 geen rekening kon houden met arrest nr. C-302/18 van het Hof van Justitie omdat de debatten toen reeds gesloten waren (RvV 15 februari 2021, nr. 249.056).

Het is ook mogelijk dat niet het familielid dat gezinshereniging vraagt bestaansmiddelen heeft, maar een ander inwonend familielid van de gezinshereniger. Ook daar moet DVZ rekening mee houden, voor zover de gezinshereniger kan 'beschikken' over die inkomsten (RvV nr 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 136.363 van 15 januari 2015 en RvV nr. 65.747 van 24 augustus 2011).

CONCLUSIE:

Er wordt niet voldaan aan de draagkrachtvereiste van de motivering onder meer is de beslissing duidelijk niet gebaseerd op alle elementen van het dossier. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk niet afdoende rekening gehouden met de bewijzen omtrent de inkomsten van de partner van de Belgische gezinshereniger D., hetgeen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen betreffen waarover D. onvoorwaardelijk en volledig beschikt.

De bestreden beslissingen zijn dan ook niet gebaseerd op geldige motieven, minstens is de motivering van de beslissingen niet correct. Zoals hierboven aangehaald kon de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing niet zo kort door de bocht gaan met zijn redenering dat er geen enkele rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de partner van de Belgische gezinshereniger en liet zonder afdoende motivering ook na om een behoefteanalyse te verrichten hoewel dit door de Belgische Verblijfswet ondubbelzinnig wordt voorgeschreven.

De bestreden beslissingen schenden niet alleen de motiveringsplicht doch ook de wet en de internationale verdragen, nl. schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat voorziet in het recht op eerbiediging van het familie en gezinsleven.

Verzoeker vraagt uitdrukkelijk voorbehoud om in de loop van de procedure nog bijkomende bewijsstukken en/of inlichtingen bij te brengen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat indien de schending van de “wet” en van “internationale verdragen” niet wordt gespecificeerd, dergelijke onderdelen onontvankelijk zijn.

Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Elk onderdeel van het middel, waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

2.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet onderzocht worden nu de verzoekende partij een aanvraag indient voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden (hierna: gezinsherenigingsaanvraag) in functie van haar Belgische grootmoeder als referentiepersoon.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Artikel 40ter, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

De familieleden, bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, zijn:

“(...)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 april 2022 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische grootmoeder A. D. als meerderjarige descendent ten laste van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Ter staving van de aanvraag werden de volgende stukken neergelegd:

- geen documenten over de inkomsten van de referentiepersoon;
- documenten betreffende de inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon;
- aanslagbiljetten aangaande de inkomsten van 2019;
- toelichting bij de voorgelegde stukken.

Het doorslaggevend motief van de bestreden beslissing is:

“Echter, hier blijken ook geen bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon. In hoeverre de referentiepersoon heden tewerkgesteld is of beroep zou kunnen doen op een werkloosheidsuitkering of een andere uitkering blijkt niet uit het dossier. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit bepalen. DVZ kan niet bepalen in welke mate een referentiepersoon aan de voorwaarden voldoet om werkloosheidsuitkering te kunnen krijgen, noch ter waarde van welk bedrag. Indien de referentiepersoon actueel geniet van een werkloosheidsuitkering, kan deze vorm van inkomsten enkel weerhouden worden indien zij bewijzen aanbrengt waaruit blijkt dat zij redelijke inspanningen doet om een job te vinden.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.”

De bestreden beslissing wijst in essentie de gezinsherenigingsaanvraag af omdat de eventuele inkomsten van de referentiepersoon zelf niet gekend zijn, met uitzondering van een aanslagbiljet van de inkomsten van 2019.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. De stelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen kan gevolgd worden: indien de verwerende partij onwetend is over de inkomsten van de referentiepersoon, kan zij niet anders dan de gezinsherenigingsaanvraag afwijzen omdat zij geen gegevens heeft over de inkomsten van de referentiepersoon en bijgevolg of deze voldoen aan het bepaalde in artikel 40ter, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet.

In het middel beweert de verzoekende partij wel voldoende bewijzen te hebben overgemaakt maar zij preciseert geenszins om welke bewijzen, andere dan deze opgesomd in de bestreden beslissing, het handelt.

Dit onderdeel mist grond.

2.5. In een volgend onderdeel meent de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht vast te stellen omdat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon. Zij wijst erop dat de referentiepersoon decennialang gehuwd is met haar echtgenoot onder het “*gemeen huwelijksstelsel*”, over een gemeenschappelijke rekening met haar echtgenoot beschikt en een bankkaart heeft met rechtstreekse en ongelimiteerde toegang tot de rekening waarop de inkomsten van haar echtgenoot gestort worden. Zij gaat in op de betekenis van de term “*beschikken*”, verwijst naar artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek en naar rechtspraak, en naar artikel 20 van het VWEU in samenhang met het evenredigheidsbeginsel. Het niet voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste is niet proportioneel.

2.6. De Raad stipt vooreerst aan dat de verzoekende partij geenszins concreet aantoont dat haar grootmoeder over de inkomsten van haar echtgenoot kan ‘beschikken’. De verzoekende partij toont niet aan dat zij onder het gemeenschapsstelsel is gehuwd. Een huwelijksakte, gesloten tussen de referentiepersoon en haar partner, wordt niet bijgebracht. De verzoekende partij toont niet aan dat zij onder het gemeenschapsstelsel is gehuwd. Bovendien is de rechtspraak waarnaar verzoekende partij verwijst niet langer actueel, hetzij niet dienstig. In zijn arrest van 24 oktober 2019 heeft het Grondwettelijk Hof immers ingevolge een aantal prejudiciële vragen een onderzoek gevoerd naar de interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid naar de interpretatie van de verplichting dat de referentiepersoon “*beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). Uit het arrest blijkt dat “*de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn*”. Deze grondwetsconforme interpretatie geldt *erga omnes* en werd bevestigd door de Raad van State in zijn cassatierechtspraak (RvS 13 maart 2020, nr. 247.310). Er is geen reden om van deze interpretatie af te wijken in onderhavig geval van gezinshereniging van een meerderjarige afstammeling met een sedentaire Belg. In zoverre verzoekende

partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dient te worden benadrukt dat het *in casu* een louter internrechtelijke situatie betreft zonder communautaire aspecten. Overigens handelt het arrest van 3 oktober 2019, nr. C-302/18, van het Hof van Justitie, waar de verzoekende partij naar verwijst, over langdurig ingezetenen en niet over een situatie van gezinshereniging tussen een Belgische grootmoeder en een verzoeker. De bestreden beslissing kon terecht geen rekening houden met de voorgelegde inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon.

De Raad herhaalt dat in dit geval de gezinsherenigingsaanvraag is afgewezen omdat geen afdoende gegevens zijn bijgebracht aangaande de inkomsten van de referentiepersoon zelf. Het komt de verzoekende partij toe de nodige bewijsstukken bij te brengen, zoals haar gevraagd werd in de bijlage 19ter.

2.7. De verzoekende partij verwijst nog naar artikel 20 van het VWEU. De referentiepersoon heeft het recht van vrij verkeer niet uitgeoefend zodat de verzoekende partij evenmin verduidelijkt waarom artikel 20 van het VWEU geschonden zou zijn, in zoverre de verzoekende partij al de schending van deze bepaling aanvoert. Zij beperkt zich tot loutere beweringen. De Raad merkt nog op dat de bestreden beslissing niet is genomen omwille van een inreisverbod en dat de verzoekende partij elementen over een bijzondere afhankelijkheidsband tussen haar en de referentiepersoon heeft kenbaar gemaakt.

Het is slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is (zie in die zin arrest van 8 mei 2018, *K.A. e.a.* (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 65). Dergelijke afhankelijkheidsverhouding werd *in casu* niet aangevoerd. In die omstandigheden kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 20 van het VWEU, nu het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen meerderjarige verwanten een essentiële voorwaarde is opdat een verblijfsrecht zou kunnen worden afgeleid uit voormeld verdragsartikel.

De referentiepersoon heeft het recht van vrij verkeer niet uitgeoefend zodat de verzoekende partij evenmin verduidelijkt waarom artikel 20 van het VWEU geschonden zou zijn, in zoverre de verzoekende partij al de schending van deze bepaling aanvoert.

2.8. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen behoefteanalyse te hebben verricht in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de lezing van deze bepaling blijkt dat de verwerende partij enkel een behoefteanalyse moet verrichten indien geen toereikende bestaansmiddelen voorhanden zijn.

In dit geval blijkt uit de bestreden beslissing dat geen bewijzen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon voorhanden zijn. De Raad ziet niet in hoe dan een behoefteanalyse kan gebeuren. Overigens is de afwijzingsgrond van de bestreden beslissing niet het bestaan van ontoereikende bestaansmiddelen maar wel het in het ongewisse laten over de eventuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het volgend motief is kennelijk redelijk, vindt steun in het administratief dossier en bevat een correcte beoordeling:

“Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Een

behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.”

Deze grief van de verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

2.9. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij bij een gezinsherenigingsaanvraag in functie van een statische Belg gelijk moet behandeld worden dan met een EU-burger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, verwijst de Raad opnieuw naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Het Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geoordeeld dat de wetgever, door inzake gezinshereniging aan een Belg striktere voorwaarden op te leggen dan aan een niet-Belgische Europese burger, een relevante maatregel heeft genomen in het licht van de doelstelling om de migratiestromen te beheersen die door de gezinshereniging ontstaan en dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociale bijstandstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren:

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het sociaalezekerheidstelsel te verzekeren. Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonde, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, hoewel de Belgische gezinshereniger « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » dient aan te tonen, terwijl de gezinshereniger, die « burger van de Unie » is, « voldoende bestaansmiddelen » moet aantoonen, die laatste voorwaarde wordt beoordeeld rekening houdend met « de aard en de regelmaat van diens inkomsten » (artikel 40bis, § 4, tweede lid).”

Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaard dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger, die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, “uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn”.

Aan deze uitlegging door het Grondwettelijk Hof van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, een bepaling die eigen ingezetenen (statische Belgische onderdanen) betreft, kan geen afbreuk worden gedaan door een verwijzing naar arresten van de Raad die inkomsten van familieleden, waarover de Belgische statische referentiepersoon kan beschikken, niet uitsluiten. Er is immers geen precedentenwerking in het Belgische recht. Evenmin kan hieraan afbreuk worden gedaan door te verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, nr. C-302/18. Dit arrest handelt in eerste instantie over een uitlegging van artikel 5 van de Richtlijn 2003/109/EG die handelt over de status van langdurig ingezetenen. Het begrip ‘inkomsten’ in artikel 5, lid 1, a), van de Richtlijn 2003/109/EG is een autonoom begrip van het Unierecht, aldus het Hof in dit arrest, en dit moet worden uitgelegd in overeenstemming met de bewoordingen van de bepaling, de doelstellingen en de context van de richtlijn. Zo wijst het Hof er voor wat betreft de doelstellingen onder meer op dat uit een legale en

ononderbroken verblijfsduur van vijf jaar blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen en zich daar dus duurzaam heeft gevestigd waardoor vanuit dat oogpunt de herkomst van de middelen, waarover een aanvrager van de status van langdurig ingezetene moet beschikken, geen beslissend criterium lijkt te zijn. Het Hof kwam tot de conclusie dat derdelanders, om de status van langdurig ingezetene te verwerven, een beroep kunnen doen op de inkomsten van hun familieleden-derdelanders, dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn.

Om dat laatste te beoordelen vindt het Hof van Justitie onder meer de volgende elementen relevant: de familieband tussen de aanvrager van de status en de verwant of verwanten die bereid zijn hem ten laste te nemen en de aard en de bestendigheid van de inkomsten van de verwant of verwanten van de aanvrager. Nadat het Hof in eerdere rechtspraak (HvJ 6 december 2012, C-365/11 en C-357/11, *O., S. en L.*, punten 71-72) heeft geoordeeld dat, rekening houdend met de doelstelling van de Richtlijn 2003/86/EG, de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de referentiepersoon zelf, komt het in zijn arrest van 3 oktober 2019 weliswaar incidenteel tot de conclusie dat uit artikel 7, lid 1, onder c), van de Richtlijn 2003/86 voortvloeit dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene.

Een familielid van een statische Belgische onderdaan valt echter niet onder de toepassing van de Richtlijn 2003/109/EG, noch van de Richtlijn 2003/86/EG en valt dus niet onder de bewoordingen, doelstellingen en context van deze richtlijnen.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn bovenvermelde arresten gewezen op de specifieke bewoordingen, context en doelstelling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die verschillend zijn van deze die met het Unierecht inzake vrij verkeer worden nagestreefd. Verzoekende partij kan aldus de lering van het arrest van het Hof van Justitie nr. C-302/18 niet zomaar doortrekken naar haar situatie van wettelijke partner van een statische Belgische onderdaan, ook al dateert dit arrest van na de sluiting van de debatten in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof en kan er in de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet op algemene wijze worden gelezen dat statische Belgen op het vlak van gezinshereniging op voet van gelijkheid worden geplaatst met vreemdelingen uit derde landen.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de beschikbare gegevens te concluderen dat *“(b)etrokkene (...) dan ook niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”* en, in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, de beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter en/of van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in zijn hoofdte rechtmatige verwachtingen zouden zijn gewekt die niet zouden zijn gehonoreerd of dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of niet afdoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek.

Evenmin kan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM weerhouden worden. De verzoekende partij laat na in het middel voldoende duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. De verwerende partij merkt dienaangaande correct op dat de verzoekende partij meerderjarig is en geen enkele bijzondere afhankelijkheidsband heeft aangetoond om te kunnen spreken van een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven.

2.11. Het middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN